

Michal Dobiaš

Prievidza

na starých pohľadniciach

Michal Dobiaš

Prievidza

na starých pohľadniciach

*Knihu venujem všetkým Prievidžanom.
Obyvateľom nášho mesta, ktorí chcú nazrieť do jeho
histórie, spoznať dejiny ulíc, domov, ale aj príbehy ľudí,
ktorí tu žili v dobách minulých a zanechali
v ňom svoju vlastnú pečať originality.
Pretože práve Prievidžania tvorili a vytvárajú kolorit
svojho mesta, dávajú mu život i dušu a postupne píšú
jeho jedinečnú a nezameniteľnú históriu.*

Prievidza

na starých pohľadniciach

Zostavil Michal Dobiaš

Hlavný redaktor Lukáš Grešner

Výtvarná koncepcia a grafický dizajn Ing. Imrich Gaplovský

Autori textov Ing. Erik Kližan, Michal Dobiaš

Archívne a zbierkové pohľadnice a fotografie Michal Dobiaš, František Kučiak

Redakčná a jazyková úprava Ing. Lýdia Ondrejková

Vydal Michal Dobiaš vo vydavateľstve Patria I. spol. s r. o. v Prievidzi v roku 2014

michal@michaldobias.sk , www.michaldobias.sk

ISBN: 978-80-85674-42-2

Obsah

Na ceste...	
Návraty domov – Róbert Bezák	
Zlaté obdobie Prievidze	10
Stručná história vzniku pohľadníc	12
Hlavné námestie	15
Piaristická ulica	41
Poštová ulica	47
Nádražná ulica	59
Košovská ulica	67
Drevený rínok	73
Dlhá ulica	75
Mariánska ulica	79
Vydavatelia a výrobcovia pohľadníc Prievidze	87
Použitá literatúra a pramene	
Ďakovanie	

Na ceste...

Minulosť truhlicu spomienok otvorí, no my hľadáme do budúcnosti a čakáme, kedy nastane čas odpovedí na naše všetečné otázky o tom, čo bude. Dnes sa však predsa len vydáme na cestu do minulosti. Zaspomíname si na starú Prievidzu, ktorá nám odhalí mnohé tajomstvá rokmi v sebe ukryté a predstaví sa nám v plnej kráse tak, ako ju mnohí ani nepoznajú. Stretneme pôvodných obyvateľov, ktorí si žili svoj všedný život Prievidžana, smiali sa, smútili, či snívali aj plánovali, ako bude vyzeráť svet o desiatky, ba možno stovky rokov neskôr. Ľudia, o ktorých s nostalgiou hovoríme ako o minulých generáciách, tvorili naše mesto. Netušili, ako bude vyzeráť Prievidza dnes, no ešte stále vedia rozprávať o tom, aká bola kedysi.

Knihu Prievidza na starých pohľadniciach som zostavil na základe mojej súkromnej zbierky pohľadníc. Každá z nich má svoj príbeh. Vždy, keď niektorú z nich držím s bázňou v ruke, premýšľam, kam sa podeli tie domčeky, cesty, polia, lúky i ľudia. Už nie sú, a predsa ostali súčasťou mesta. Pohľadnica je totiž niečo celkom iné ako dobová fotografia. Zachytáva skutočnú dušu, dušu mesta a nefalšované emócie, s ktorými sa ich odesielatelia chceli podeliť, keď ich niesli na poštu a písali adresy svojim blízkym, priateľom i známym.

Pozývam vás na nevšednú prechádzku do minulosti Prievidze, na zážitok okúsiť autentický príbeh, ktorý sa vám bude prihovárať a vytvárať v myslí predstavu. Prezrite si pohľadnice, vnímajte ich charakter, porovnávajte, čo bolo kedysi, čo ostalo dodnes a potom zavríte len tak oči. Nikam sa neponáhľajte, pretože práve teraz sa zastavil čas. Stránka za stránkou, slovo za slovom, prechádzajte sa ulicami nášho mesta, spoznávajte nepoznané, či dávno zabudnuté a možno pocítite aj tú čaročarú atmosféru mesta. Prenesiete sa do doby, keď pohľadnica cestovala z Prievidze do sveta. Zrazu začujete džavot Prievidžanov čakajúcich na vlak. Uvidíte žienky v krojoch kráčajúce „Zlatou uličkou“, či chlapcov postávajúcich pred hostincom na námestí.

Keď sa budete najbližšie prechádzať ulicami nášho mesta, možno vás budú sprevádzať spomienky a príbehy, ktoré vám prerozprávali staré pohľadnice. Želám si, aby ste spoznali Prievidzu nepoznanú. Ale to všetko až potom, neskôr, pretože teraz sa ponorte do príbehov a čítajte, čo vám prezradia...

Michal Dobiaš

Návraty domov

Nemôžem o sebe tvrdiť, že som „starý Prievádzan“, lebo moji rodičia sa do Prievádzy prisťahovali v roku 1959, ale tu som vyrástol a tu je môj domov. Všetky moje spomienky z detských čias sú spojené s týmto mestom. Aj keď sme bývali na sídlisku, ktoré práve vybudovali, dodnes si pamätám niektoré staré uličky, maľbné zákutia i domčeky, ktoré už dávno nestoja na svojom mieste.

Historické časti Prievádzy boli v tom čase zachované najmä pod mariánskym kostolom v okolí cintorína, pri farskom kostole a kláštore piaristov, kam som ako malý chlapec chodieval miništrovať. Mám pocit, že v tej dávnej, malej Prievádzke mali ľudia k sebe akosi bližšie, poznali sa osobnejšie a aj si viac navzájom pomáhali. Všetko sa časom zmenilo, domy a uličky pri kostoloch nahradili veľké obytné domy, nové sídliská a fabriky, ktoré podstatne sformovali nielen súčasnú tvár mesta, ale aj životný štýl jeho obyvateľov.

Dávnú históriu i blízkosť nám môžu dnes pripomenúť už len staré fotografie a pohľadnice. Myslím si, že táto kniha vzbudí u mnohých spomienky alebo možno len nostalgiu po tom, čo nikdy nevideli, nezažili. Prievádzka, ktorú môžeme vnímať vďaka tejto publikácii je už dávno minulosťou. Jej génus loci sa však nestratil, len sa roztrúsil v priestore, lebo sa tak značne rozrástla. Ľudia v nej žijúci môžu mať aj napriek väčším vzdialenostiam k sebe blízko, lebo ducha tohto mesta si nosia vo svojom srdci. Tak ako pre mňa, aj pre nich sa stalo mesto domovom, rodinným zázemím i priestorom priateľstva. Vždy, keď sa do Prievádzy vraciame, už z diaľky nás vítajú známe, do neba sa týčiace, veže farského a piaristického kostola. Tento obraz je asi to jediné, čo z dávnej Prievádzky ostalo, a pre mňa to bolo a vždy bude znamením, že som opäť doma, medzi svojimi.

ThLic. Róbert Bezák, CSsR

„Zlaté obdobie“ Prievidze

Historické pohľadnice prezentované v tejto publikácii ukazujú obraz Prievidze od konca 19. až do polovice 20. storočia. Pohľadnice z tohto obdobia sú dokumentom nielen zmien tlačiarskych techník, estetických názorov a vkusu, ale dokonca aj štátoprávneho usporiadania krajiny. V knihe sa venujem „Zlatému obdobiu“ Prievidze, sprevádzanému najväčším rozmachom pohľadníc ako spôsobu komunikácie.

Napriek tomu, že Prievidza prišla v minulosti o takmer celé historické jadro, svoj genius loci si v podobe troch dominánt, ku ktorým neskôr pribudla aj štvrtá, uchovala. K najstarším zachovaným lokalitám mesta patrí Mariánsky vršok. A práve k nemu sa viaže to najstaršie, čo v Prievidzi máme, Kostol Nanebovzatia Panny Márie, ktorí Prievidžania poznajú ako mariánsky kostol. Jeho vznik sa datuje do 13. storočia. Do priestoru Mariánskeho vršku lokalizuje kňaz a historik Mikuláš Mišík prievidzsky hrad, ktorého existenciu od roku 1276 zaznamenávajú viaceré archívne materiály. Archeologickým výskumom sa objekt hradu presne potvrdiť nepodarilo. Tak či onak, práve mariánsky kostol sa pre Prievidžanov stal prvou dominantou ich mesta.

Z Mariánskeho vršku, západným smerom, dovidieť na vežu farského Kostola sv. Bartolomeja, situovaného v centre mesta. Kostol bol postavený na vyvýšenine v severovýchodnej časti štvorcového námestia v blízkosti významnej obchodnej cesty. Jeho vznik možno datovať do začiatku 14. storočia. Kostol sv. Bartolomeja si Prievidžania zvolili za druhú prirodzenú dominantu Prievidze.

V druhej polovici 17. storočia, od roku 1666, bol západne od námestia budovaný komplex kláštora a kostola piaristov s veľkou

zeleninovou a ovocnou záhradou. Z tej sa však nezachovalo už nič. Aj pôvodný kostol, ktorý svojimi rozmermi nevyhovoval, rozobrali a na jeho mieste postavili v rokoch 1740 – 1753 kostol nový. A práve tento, Kostol Najsvätejšej Trojice a Nanebovzatia Panny Márie v Prievidzi, sa svojou vnútornou výzdobou radí k najkrajším barokovým stavbám v celej strednej Európe. Či je to pravda, to musí posúdiť niekto iný, no v každom prípade si v ňom našla Prievidza svoju tretiu dominantu.

V júni 1930 bola na Vystrkove, na Mariánskej ulici v Prievidzi slávnostne otvorená budova Československého štátneho reálneho gymnázia Fraňa Sasinka. Stavba to bola vyprosená a Prievidžania si ju ihneď obľúbili a nazvali ju štvrtou dominantou mesta. Stredná škola gymnaziálneho charakteru v nej sídlila až do roku 1957. Od roku 1962 je budova sídlom základnej školy.

Hoci mala Prievidza v roku 1890 iba 2988 obyvateľov, postupne sa stávala významným priemyselným a hospodárskym centrom. Ostane historickou skutočnosťou, že na počiatku modernej priemyselnej výroby v Prievidzi stáli Židia. V zozname dôležitých priemyselných podnikov na Slovensku boli v roku 1937 zaradené aj tri subjekty z Prievidze, všetky židovské. Boli to Prvá prievidzská továreň na liehoviny, Carpathia, účastinná spoločnosť a Parná píla. Židovský majiteľ v roku 1913 založil aj tehelňu, ktorá sa od roku 1917 stala súčasťou Carpathie.

V roku 1940 mala Prievidza už 4578 obyvateľov a stálo tu 773 domov. Napriek tomu, že bola okresným sídlom, nebola veľká. Jej srdcom bolo námestie budované už od 14. storočia. Jeho pôvodný štvorhranný pôdorys sa udržal až do súčasnosti. Okolité zástavba pokračovala z jednotlivých rohov námestia

v podobe ulíc a uličiek. Od nepamäti bolo prievidské námestie pomenované Hlavným námestím, avšak počas 20. storočia až sedemkrát zmenilo svoj názov. Odjakživa tu vládol čulý spoločenský a hospodársky život. Bolo miestom jarmokov, zhromaždení, procesií, či stretnutí obyvateľov mesta i celého okolia. V povedomí starých Prievidžanov žijú spomienky na mestské korzo po nedelnej „voňavej omši“. Obchody, krámičky, hostince a kaviarne túto nezvyčajnú atmosféru len upevňovali. Pamätníci spomínajú na denné tancovačky v kaviarni u Freiberga, na každoročné bály Tenisového krúžku v Jakešovej kaviarni alebo kartárske súboje v krčmách u Kardoša alebo Ďurčányho. Na južnej strane námestia stojí Mestský dom. Konali sa v ňom zasadnutia predstaviteľov mesta, no boli tu uložené aj vzácne písomnosti a dokumenty dokladujúce postavenie mesta, jeho práva a slobody.

Neďaleko hlavného námestia sa nachádzal Drevený rínok. Názov Drevený rínok vznikol od jeho funkcie, keďže tu sa počas prievidských jarmokov predávalo drevo a dobytok, aby sa zamedzilo znečisteniu hlavného reprezentatívneho námestia. Najobľúbenejšou uličkou Prievidze bola Piaristická ulica, Prievidžanmi tiež nazývaná aj „Zlatá ulička“. Toto pomenovanie však nedostala podľa bohatstva jej obyvateľov, lež podľa malebnosti tunajších domov. Ulička viedla z námestia ku kostolu piaristov. Najstaršou ulicou v Prievidzi bola a stále je Dlhá ulica. Tvorila

najstaršiu sídelnú štruktúru Prievidze, rozkladajúcu sa pod hradiskom, ktorého súčasťou bol aj dnešný mariánsky kostol.

Významných či menej významných ulíc a lokalít bolo v Prievidzi viac. S niektorými z nich sa stretneme v tejto knihe a povieť si o nich viac. Nazrieme do minulosti Prievidze, navštívime miesta, ktoré sú zmenené na nepoznanie, zoznámime sa s niektorými prievidskými rodinami alebo významnými Prievidžanmi. Najväčšie zmeny, ktoré ovplyvnili podobu mesta sa udiali po 2. svetovej vojne. Pribúdali nové domy, továrne, ulice a sídliská. Mesto zmenilo svoju tvár. Veď z pôvodného päťtisícového mestečka vzniklo mesto so 48000 obyvateľmi v roku 2014. To všetko je už ale námet na inú knihu.

Prievidza má svoju zaujímavú a nezabudnuteľnú históriu. Jej vývoj a rozmach najlepšie dokumentujú samotné motívy na starých pohľadniciach. Postupne zachytávajú všetky podoby Prievidze: staré roľnícke domy, sakrálne pamiatky, prašné cesty, nové krásne monumentálne budovy, či spoločenský život. Zaujímavosťou, s ktorou sa stretávame pri historických pohľadniciach, je prítomnosť rôznych ľudí na záberoch. Aj tým žilo mesto v minulosti. Také bolo obdobie rozkvetu vydávania a posielania pohľadníc v Prievidzi. Také bolo „Zlaté obdobie“ Prievidze.

Michal Dobiaš

Stručná história vzniku pohľadníc

Pojem pohľadnica je dnes už každému jasný a zrejme by nemal nikto problém ho aj definovať. Zrod pohľadníc však nie je jednoznačný a ani jednoduchý, pretože ho ovplyvnilo veľa faktorov. Aby sa dali posielat' písomné správy komukoľvek prístupné, teda bez listovej obálky, bolo treba prekonať vžitú zásadu o listovom tajomstve. Aby bolo možné tlačiť na lístky lacné obrazové informácie vo veľkom náklade, musela sa zdokonaľiť reprodukčná technika vrátane fotografie a polygrafie. Samostatným aspektom bola skutočnosť, že ich vývoj predbiehal reálne existujúce predpisy poštových úradov, ktoré len s nevôľou a veľmi opatrne pripúšťali akékoľvek zmeny. Tlak používateľov bol však taký silný, že mnohé pohľadnice uzreli svetlo sveta skôr, než ich pošta stihla vyradiť z prepravy.

Po zavedení korešpondenčných lístkov pošta už neudržala zrýchlenie vývoja smerujúceho k pohľadniciam. Prvé korešpondenčné lístky zaviedla rakúsko-uhorská pošta vládnym výnosom z 25. septembra 1869. Ich názov v Uhorsku, a teda aj na Slovensku, bol „LEVELEZÖ-LAP“. Na Slovensku sa však udomácnil, a doteraz pretrváva hovorový názov „karta“. Karty sa na Slovensku tlačili, posielali, dostávali a neskôr sme ich aj zbierali a zbierame podnes. Pošta nestíhala vydávať karty spolu s natlačenými známami, a preto povolila ich

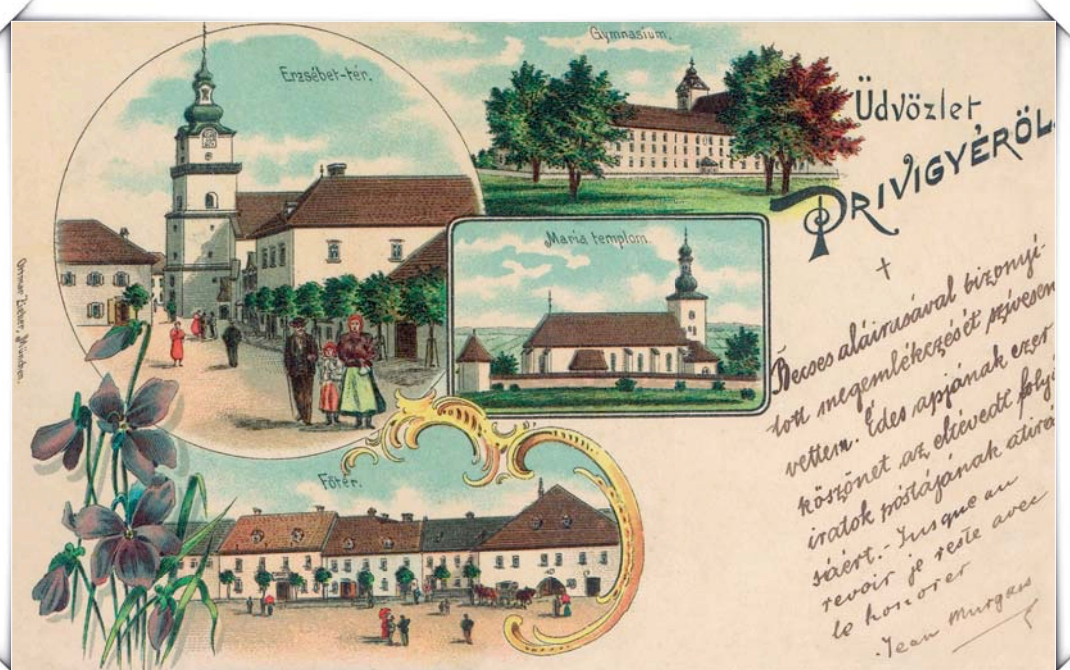
tlačiť aj súkromným firmám bez natlačených známk. A tak vznikli pohľadnice. Roztrhlo sa vreco a začala éra prudkého nárastu výroby a posielania pohľadníc. Obdobie na prelome 19. a 20. storočia sa považuje za zlatý vek pohľadníc.

Svetová poštová únia neskôr zjednotila základné parametre korešpondenčných lístkov a pohľadníc. Určila minimálnu hrúbku papiera i rozmer 90 x 140 mm, ktoré dodržiavali až do 50. rokov 20. storočia. Zo začiatku sa používali pohľadnice s „dlhou adresou“. „Krátka adresa“ bola v monarchii zavedená výnosom z 25. novembra 1904 a postupne, do roku 1906, aj celosvetovo. Pohľadnicu s „dlhou adresou“ si ukážeme na príklade. Túto kapitolu môžeme uzavrieť konštatovaním, že pohľadnica nemá konkrétneho vynálezcu, že jej podoba je výsledkom dlhšieho vývoja a premien a že je cenným dokumentom pre historikov, lebo verne zachytáva atmosféru daného obdobia.

Nástup plnofarebnej litografie – ukážka dlhej adresy

Jedna z najstarších pohľadníc Prievidze a pravdepodobne jediná litografia, ktorú Prievidza mala. Farebné litografické pohľadnice patria k najkrajším a najkultivovanejším výtvorom a právom sa radia medzi skvosty každej zbierky. Na jej zhotovenie boli potrební vysokokvalifikovaní kresliči, ktorí museli ručne nakresliť kresbu pohľadnice masným materiálom na litografický kameň. Pri viacfarebnej litografii museli nakresliť samostatnú kresbu pre každú farbu zvlášť.

Táto pohľadnica bola vydaná okolo roku 1900. V jej spodnej časti je pohľad na južnú stranu Hlavného námestia s dominantným Mestským domom, v ktorého priestoroch študoval huma-

nistický vzdelanec európskeho mena Laurinec Benedikt z Nedožier. V rámkoch hore sú postupne vyobrazené všet-

ky tri dominanty Prievidze: farský Kostol sv. Bartolomeja, komplex objektu kláštora piaristov s Kostolom Najsvä-

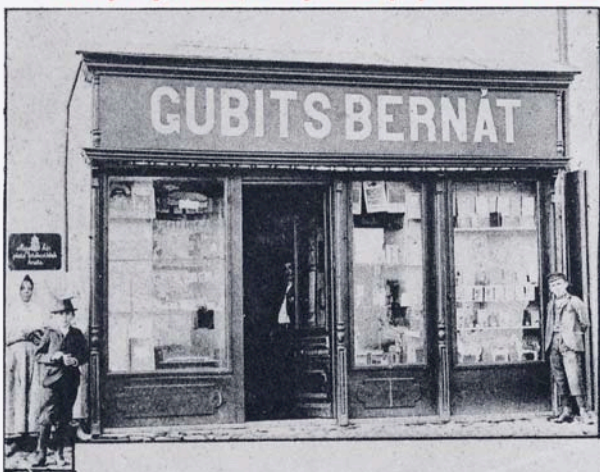
tejšej Trojice a Nanebovzatia Panny Márie a Kostol Nanebovzatia Panny Márie na Mariánskom vršku.

Pohľad na zadnú stranu pohľadnice s „dlhou adresou“. Znamená to, že na jednej strane pohľadnice bol priestor na nalepenie poštovej známky a napísanie adresy doručenia. Akýkoľvek text alebo pozdrav sa písal na prednú stranu, kde boli vytlačené aj rôzne obrázky. To vidíte na zábere vyššie. Pohľadnice s „krátkou adresou“ sú tie, ktoré poznáme

dnes. Teda vytlačený obrázok alebo fotka na jednej strane a na druhej strane priestor vpravo na nalepenie poštovej známky a napísanie adresy a priestor vľavo slúžil na napísanie pozdravu alebo textu.

Könyvnyomda, könyv- és papirkereskedés.

Gubits Bernát könyvek kiadása.

Üdvözet Privigyéről.

Csak egy fél napra
napszaki távol vagy
kapaleányod és
ma is mindkét
előben a város
félszerben *1910*

Póbladnicu vydal Bernard Gubits, poštou prešla v roku 1902.

Hlavné námestie

Na prievidskom námestí sa od nepamäti uskutočňovali všetky významné dejinné udalosti. Bolo tiež hlavným miestom stretávania sa takmer všetkých obyvateľov i návštevníkov nášho mesta. Preto niet div, že nieslo aj priliehavý názov – Hlavné námestie. V roku 1898, po zavraždení cisárovnej Sissi (vlastným menom Alžbeta Habsburská), bolo prievidské námestie pomenované práve jej menom – Alžbetino námestie. Na dobových pohľadniciach býva tento názov uvádzaný v maďarskom jazyku ako Erzsébet-tér. Krátko po vzniku Československej republiky (1918) došlo k zmenám všetkých oficiálnych názvov miest, dedín i úradov, ktoré sa začali uvádzať v slovenskom jazyku. Prievidské hlavné námestie bolo premenované na počesť prezidenta – osloboditeľa Tomáša Garriqua Masaryka na Masarykovo námestie. Tento názov pretrval až do ďalších dejinných udalostí. Na jeseň 1938 bola vyhlásená autonómia Slovenska. Krátko predtým, v auguste 1938 zomrel politický a duchovný vodca Slovákov, katolícky kňaz, Andrej Hlinka, ktorý mal Prievidzu veľmi rád, čoho dôkazom boli jeho časté návštevy. Z úcty k nemu sa Prievádzania koncom roku 1938 rozhodli pomenovať hlavné námestie

práve jeho menom – Hlinkovo námestie. Ďalšie dejinné zmeny sa po roku 1945, kedy skončila 2. svetová vojna, odrazili aj v názve prievidského námestia. Krátko nieslo názov po vytúženej slobode – Námestie slobody. No vzápätí ho pomenovali podľa vodcu Sovietov generalissimovi Josifovi Visarionovičovi Stalinovi – Stalinovo námestie. Po zmenách politickej i spoločenskej situácie v našej vlasti sa v roku 1964 zmenil aj názov námestia. Opäť sa využil historický medzník, ktorý súvisel tentoraz s oslobodením mesta. Prievidské námestie sa tak na dlhé desaťročia menovalo Námestím 4. apríla. Krátko po revolúcii (1989), keď bolo zo spoločnosti odstraňované všetko totalitné a to, čo pripomínalo časy minulé, privítala aj Prievidza závan slobody. Prievádzania sa vrátili k názvu takmer spred polstoročia a svoje centrum pomenovali Námestie slobody, ktorý nesie dodnes.

Skoro všetky jeho názvy sa objavujú aj na starých pohľadniciach zobrazujúcich prievidské hlavné námestie. Popri pomenovaní, ktoré sa uvádzalo na prednú i zadnú stranu pohľadníc, nachádzali tu svoje miesto i krátke alebo dlhšie popisy. Väčšinou sa obmedzovali iba na lokalizáciu zobrazenej skutočnosti.

Jedna z najstarších pohľadníc prievidského námestia bola odoslaná 25. júla 1899. Zobrazuje východný cíp vtedajšej Prievidze. Dominantou je Kostol sv. Bartolomeja a pod ním dlhé domy s prístavbami, vedúcimi od námestia až po Poštovú ulicu. V pravom dolnom rohu vidno Morové súsošie stojace na námestí a od neho vieme identifikovať všetky viditeľné stavby. Takou je aj poschodová budova v blízkosti súsošia, v ktorej sídlila od roku 1564 prvá prievidská poštová stanica. Bola súčasťou cisársko-kráľovskej poštovej cesty Magna Via.

Vydavateľ pohľadnice je neznámy. Poštou prešla v roku 1899.

Üdvözlet
Privigyéröl.

4697

1803 IV | 23

Erzsébet tér.

Vydavateľ pohľadnice je neznámy. Vydaná bola medzi rokmi 1902 – 1903.

Ďalšia z najstarších pohľadníc prievidského námestia navodzujúcej dojem skôr kresleného, než fotografického záberu. Zobrazuje Alžbetino námestie počas konania jarmoku. Vidno severnú časť námestia so zástavbou meštianskych domov, v jadre snáď ešte renesančných, neskôr viackrát prestavaných. Na pohľadnici vyniká prievidský farský Kostol sv. Bartolomeja z prvej tretiny 14. storočia.

Výrez z jedinej prievidskej litografie poslužil ako predloha na samostatnú pohľadnicu. Zobrazuje severovýchodný kút námestia s farským kostolom. Veľká biela budova v popredí bola už spomínanou najstaršou prievidskou poštou. Sídlila tu do polovice 17. storočia, kedy bola z dôvodu bezpečnosti v období tureckých nájazdov presťahovaná do Bojníc, ktoré už v tom období budovali mestské opevnenie.

Vydavateľ pohľadnice je neznámy. Poštou prešla v roku 1903.

Üdvözlet Privigyéről.

Gubits B. kiadása.

család

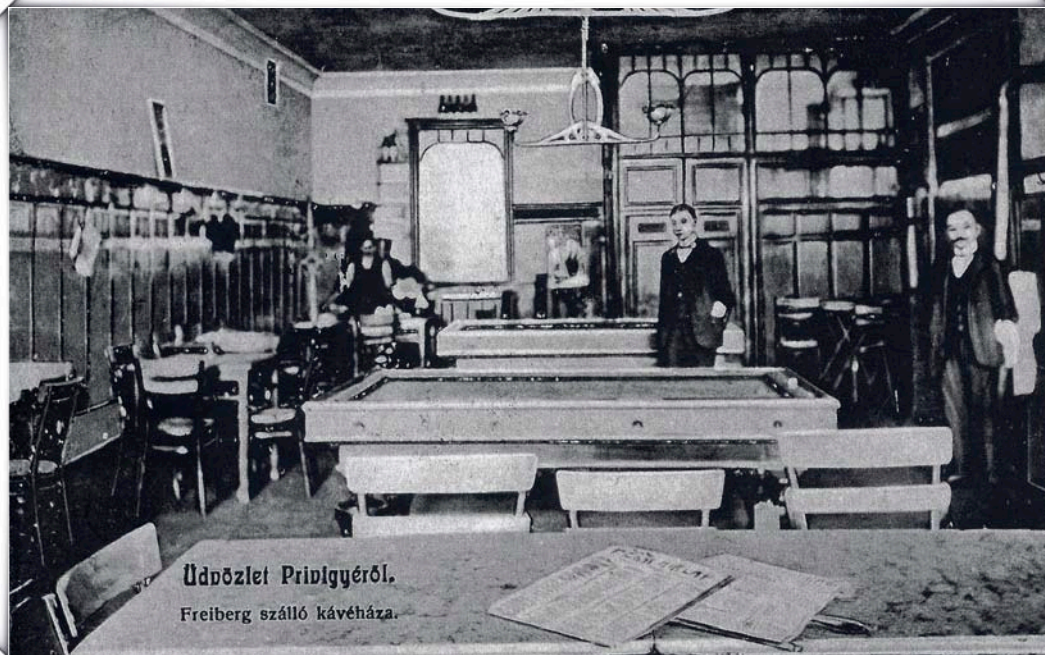
Pohľadnicu vydal Bernard Gubits, poštou prešla v roku 1903.

Pohľadnicu vydal prvý prievidský tlačiar Bernard Gubits, ktorý v mestečku pôsobil od roku 1899. Je pohľadom na západnú stranu námestia, kde stáli domy, ktoré sa využívali prevažne na podnikateľské účely. Dominantnou stavbou vpravo bol hotel Zlatý jeleň Bernarda Freiberga. Bol najstarším a najväčším prievidským hotelom. Dva konské povozy stojace pred ním čakajú na svojich zákazníkov.

Spomínaný Freibergov hotel prešiel okolo roku 1910 prestavbou. Zmodernizované boli obe podlažia. Na prizemí pribudli výklady reštaurácie a hostinca, na poschodí sa prestavali izby pre hostí a päť okien sa prebudovalo na šesť. Najdôležitejšou zmenou bolo premenovanie samotného hotelu. Z hotela Zlatý jeleň sa stal hotel Slávia a meno majiteľa sa objavilo aj na fasáde budovy. Úloha hotela ostala nezmenená, o čom svedčia dva konské záprahy čakajúce na svojich hostí.

Pobľadnicu vydal Bernard Gubiš pred rokom 1918.

Pobľadnicu vydal Bernard Gubiš pred rokom 1918.

Interiér salónu hotela Slávia Bernarda Freiberga v Prievidzi. Pohľadnica vznikla pred rokom 1918.

Druhá najvyššia budova na západnej strane námestia, druhá vľavo od Freibergovho hotela, patrila obchodníkovi Viliamovi Singerovi, ktorý sa v Prievidzi usadil v roku 1857. Založil obchod a venoval sa obchodovaniu so železom a železnými výrobkami. Postupne sa vypracoval na jedného z najväčších veľkoobchodníkov so železom v celej Nitrianskej stolici. V neskorších obdobiach si tu zákazníci kupovali aj bicykle, motocykle i osobné automobily. Pred budovou stála socha sv. Jána Nepomuckého z roku 1757, ktorú v roku 1946 preniesli pred kláštor piaristov.

Vydavateľ pohľadnice je neznámy. Poštou prešla v roku 1903.

Pohľadnicu vydal Bernard Gubits, poštou prešla v roku 1904.

Východná strana prievidzského námestia na začiatku 20. storočia. Rad budov stojacich v jednom rade patrila prievidzským obchodníkom a remeselníkom. Mať obchod na hlavnom námestí nebolo síce jednoduché, no na druhej strane sa z tunajších obchodníkov stali tí najlepší, najvyhládavanejší, a preto i najzámožnejší.